

ling af de faktiske Forhold, hvorunder de københavnske Syersker lever, (og jeg tvivler ikke om, at de for mange andre Landes Vedkommende ikke er synderlig bedre), vilde jeg i Grunden intet have at kunne tilføje. Tallene skulde man synes her vilde tale bedre end Ord.

Naar jeg imidlertid gaar ud fra, at vor demokratiske Tid har søgt at hæve Haandværket, det legemlige Arbejde i nogenlunde Niveau med Hjernens aandelige Arbejde, undertiden endog paa dette sidstes Bekostning, og tillige, at dette Haandarbejde — hvorunder ogsaa Madlavning, Husvæsen sorterer, — gennem Aarhundreder har været det eneste eller i heldigste Fald mest naturlige og passende Livsarbejde for vort Køn (om Kvindens Aandsarbejde er her altsaa ikke Tale), da kan jeg ikke andet end udtale min Forundring over dets uretfærdige Værdsættelse.

Vi har alle været med til det, Kvinderne selv har under- vurderet deres Arbejde ligesaa meget, som Mændene har gjort det.

Og naar man saa ved, at til Eks. Syerskerne i København faar deres Arbejde saa slet betalt, at de som oftest lever paa Sulteføde og derfor mangfoldige Syersker bevisligt tyr til Prostitutionen for at kunne faa det Brød, de i deres Ansigtets Sved ikke kunne erhverve sig, da ved jeg ikke, om man kan slaa sig til Ro med den almindelige, urgamle Trøst, at Kvinder spiser mindre og har færre legemlige Fornødenheder end Mænd, eller forat sige det mere poetisk skønt: slaa sig til Ro med Goethes Forsikring:

»Wer nicht sein Brod mit Thränen asz,

Wer nicht die kummervollen Nächte

auf seinem Bette weinend asz,

Der kennt euch nicht, Ihr himlischen Mächte!«<sup>\*)</sup>

Hvilken himmelsk Magt der skjuler sig i Sult, vil jeg lade staa som et aabent Spørgsmaal.

Mændene er bange for Kvindernes Konkurrence paa deres mange, forskelligartede Omraader, men vi Kvinder har

<sup>\*)</sup> Hvem der ej grædende fortærede sit Brød,  
hvem der ej gennem kummerfulde Nattevagter  
sad paa sit Leje, mens Taarerne flød,  
ej kender eder, I himmelske Magter.